

29. Jun. 1842

FACTS

Date:

29. Jun. 1842

Page number:

Dagbog A, side 40

TRANSCRIPTION

Kjøbenhavn 29 Juny.

Igaar Formiddags kom vi¹ hertil igjen og allerede igaar Eftermiddags begyndte jeg med Liv og Lyst at male, hvad jeg saa nylig havde seet. – |Imorges døde Doctor Ryge.² [ulæselig overstregning]] – Det var Dronningens³ Fødselsdag, Gud velsigne hende! jeg holder dog meget af hende, trods Alt, hvad man kan hitte paa at sige om hende. – Dagen før var Emanuel⁴ reist til Rendsborg, saa jeg fik ikke sagt ham Levvel, Stakkel! han var bedrøvet ved at reise saa langt fra sin kjære Emilie. – Imorges tidligt eller inat er nok Louise Neergaard reist med sine to Brødre fra Vedby til Jylland, og jeg maa i Tankerne reise med. Bulver⁵ siger saa kjønt at Kjærlighed er som Vinden der leger med Blomster og Blade, den bringer kun Livlighed paa sine Vinger og dens Hæftighed er Leeg, mens det Hjerte, der intet Haab og ingen Sommer har gribes og kastes voldsomt omkring af den samme Vind, der kun kjærtegner dets Broder, til Stormen lægger sig, og – det trædes i Støvet! – Hvad Haab har jeg, veed jeg andet, end at mit Hjerte ogsaa føler Savn [overstreget: og Længsel], men hvem vil tilfredsstille dets dybe Længsel? hvem vil for min Skyld henleve i Fattigdom og al den Ulykke, som dermed følger, og hvad anden [overstreget: Haab] Udsigt har jeg. Netop nu i denne Tid begynder jeg atter at ængstes for mit Udkomme, min lille Skat, Indtægten for det sidste Stykke, som Kongen købte,⁶ begynder at smelte stærkt sammen, og jeg har ikke Udsigt til at erhverve Noget, saalænge jeg har dette store Stykke⁷ i Arbeide; men for mig selv har jeg Trøst i de Ord: Føder Vor Herre ikke Fuglene under Himlen, hvormeget mere skulde han da ikke føde Menneskene. Lev ene! lad Ingen see de tunge Taarer i Dine Øine, lad Ingen føle Bitterheden i dit Hjerte – glæd dig ved, at det gaaer Andre bedre end dig selv, begrav dig for Verden, og, skulde du end see Glimt af en elskelig Sjæl, saa tro dog: Kjærlighed er en Grille. Du unge, yndige Pige, som er opvoxet i Rigdom, hvad vilde Du sige om Du i dette Øieblik kunde læse i mit Bryst, der presses sammen af Forsagthed og Bedrøvelse – Du kjender ikke den Følelse, gid Du aldrig lære den at kjende, Du vilde daarligere kunde taale den, end den, der tit har følt Savn. –

¹ Lundbye og malerkammeraten P.C. Skovgaard (1817-1875).

² J.C. Ryge (1780-1842), skuespiller ved Det kgl. Teater.

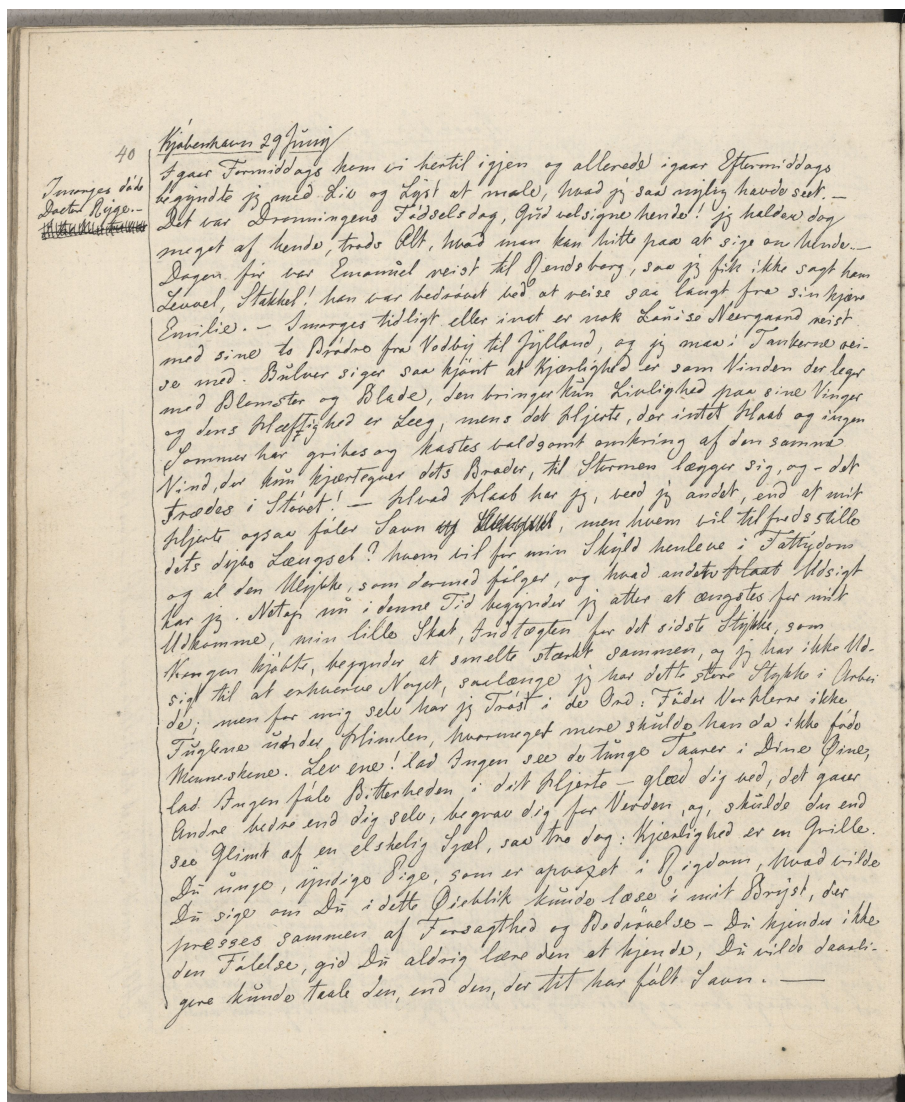
³ Dronning Caroline Amalie (1796-1881).

⁴ Lundbyes bror, Emanuel A. Lundbye (1814-1903), blev som premierløjtnant i infanteriet forflyttet til Rendsborg.

⁵ Parfraseret efter Edward Bulwer Lyttons Pompeiis sidste dage, kapitel 4, udgivet på dansk i 1835.

⁶ Lundbye havde i foråret 1842 solgt sit Sjællandsk Landskab til kongen (Statens Museum for Kunst, KMS402; Madsen 1949, nr. 112).

⁷ En dansk kyst, Statens Museum for Kunst, KMS412 (Karl Madsen: Johan Thomas Lundbye 1818-1848, København 1949, nr. 134).

40 Kjøbenhavn 29 Junij
I gaar Formiddags kom vi hertil igjen og allerede i gaar Eftermiddags
begyndte jeg med Liv og Agst at male, hvad jeg saa smilende havde set. —
Det var Dronningens Fidselsedag, Gud velsigne hende! Jeg holdt dog
meget af hende, trods Alt, hvad man kan hente paa at sige om hende. —
Dagen for var Emanuel reist til Børsøberg, saa jeg fik ikke sagt ham
Advel, Stakkel! han var bedrøvet ved at seise saa langt fra sin Kære
Emilie. — I Morges tidligt eller indt er nok Læses Nærgaard reist
med sine to Børn fra Vording til Jylland, og jeg mener i Tankerne rei-
se med. Børnen siger saa kjært at Kjerlighed er som Vinden der løber
med Blomster og Blade, den bringer sin Kjerlighed paa sine Vinger
og dens Bløffighed er Læg, mens det bljerte, der intet blæst og ingen
Fammer har grides og kastes baldgamt omkring af den samme
Vind, der kun kjertager dets Bødder, til Stormen lægger sig, og - det
fordes i Støvet. — Hvad blæst har jeg, ved jeg andet, end at mit
bljerte ogsaa faler Lavn off ~~tilfaldet~~, men hvem vil til falds stille
dets dybe Længsel? Naar vil for min Skuld henleve i Fattigdom
og at den Mjætte, som derved følger, og hvad andet blæst bløst
har jeg. Netop min i denne Tid begynder jeg atter at ængstes for mit
Miskamme, min lille Skab, indtogten for det sidste Stykke, som
Kongen kræfter, begynder et smeltet stærkt samme, og jeg har i hke Me-
sigt til at erhaenue Noget, saelænge jeg har dette store Stykke i Arbei-
de, men for mig selv har jeg Trost i de Ord: Fader Ven kære ikke
Tingene i den Plindes, Naar meget mere skulde man da i hke fald
Menneskene. Lev ene! Lad Angen see de tunge Tæner i Dine Bine,
lad Angen fald Bitterheden i dit bljerte - glæd dig ved, det gaar
Andre herud end dig selv, begrav dig for Verden og, skulde du end
see Glimt af en elskelig Sjæl, saa tro dog: Kjerlighed er en Grille.
Du unge, ungdomlige, som er opvokset i Rigdom, hvad vilde
du sige om du i dette Øieblik kunde læse i mit Brjst, der
presses sammen af Forsæphed og Rodsigelse - Du kendes ikke
den Faldse, gid du aldrig leese den et Kjempe, du vilde seaste.
gare kunde teale den, end den, der det har faldt Lavn. —